

Rob Schouten
schrijft om de week
over poëzie.

POËZIE EN PIXELS

In een schemergebied tussen technocratie en psychologie schept Merel van Slobbe een verlangen naar eenheid en liefde.

Je merkt aan alles dat er een nieuw soort poëzie zit aan te komen. Niet alleen aan de woke-geest van diversiteit en inclusiviteit die door allerlei debuten waait, maar ook aan de titels die het oeroude genre heeft te verduren. Zo hadden we enige tijd geleden de 'hivemind' van Maxime Garcia Dias, goed voor de Buddingh'-prijs, en dan nu de 'metaverse' van Merel van Slobbe. Geen idee waar ze het over hebben, maar ze gaan het ons uitleggen.

In haar debuutbundel *De maan schijnt feller in de metaverse* leidt Van Slobbe (1992) ons zachtkens langs de nieuwe begrippen van onze tijd: pixels, avatars, hologrammen, cyborgs. Zacht, want het gaat haar niet om het technologisch universum zelf, maar om wat heet 'intimiteit en verlangen in dit tijdperk van digitalisering'. *Soft machines* dus.

En al lopen in deze teksten hedendaagse iconen rond als Mark Zuckerberg, Kim Kardashian en Paris Hilton, het gaat hier om aloude emoties, om hoe ik mijn weg vind in de moderne wereld: 'steeds meer nieuwe lichamen kruipen/ uit de wormgaten van het internet/ ledematen worstelen zich door zwarte gaten/ nestelen zich in de veilige armen van hashtags/ en iedereen heeft honger.'

Misschien nog veelbetekenender dan

Merel van Slobbe
**De maan
schijnt feller
in de metaverse**
Arbeiderspers;
80 blz. €19,99

deze verbinding tussen onverschillige robotisering en zachte krachten is het feit dat gedichten en proza in deze bundel eveneens in elkaar overlopen. Je voelt aan alles dat het eeuwenoude en klassieke vormenspel van de poëzie, van welsprekend taalspel vol klank en ritme, voor veel dichters van deze tijd alang niet meer heilig is, daarvoor hebben ze het veel te druk met het ventileren van zogenaamd urgente zaken.

Het poëtisch universum wordt zodoende enorm uitgebreid. Je kunt zeggen dat filosofie, ideologie en wereldbeschouwing de lyriek langzaam aan het wegdrukken zijn.

Interessant maar ook enigszins zorgwekkend, want wat levert deze geëngageerde deelname aan de technologisch-digitale, door klimaat en #MeToo-beweging bepaalde wereld van nu op, als de vormprincipes worden losgelaten: een eindeloos soort modernistisch gewauwel?

Gelukkig houdt Van Slobbe zich op in een interessant schemergebied tussen technocratie en psychologie; door al haar laptopzinnen gloeit het romantisch verlangen naar eenheid en liefde, of zoals ze zelf zegt: 'ik wil de zachte versie van iets anders zijn'. Maar nog wat stappen verder of de dichter is een soort cyborg, iets tussen robot en mens. Een weinig aanlokkelijk toekomstperspectief.

Brave new world

fluorescent licht glijdt door duizend pixels

zwemt uit het kristal van mijn lcd-laptopscherm

ik bekijk oude foto's, iedere platgestreken herinnering

klampt zich vast aan de kaders van het scherm

de maan hangt tweedimensionaal in de nacht

verstuur een appje en blijf ongedeerd

als de ster van een gescipte realityshow

begin een onlyfansaccount

en word onaanraakbaar

droom dat je een man van tegenstellingen bent

schrijf: I contain multitudes op de muren

van je instagramprofiel

blijf ongedeerd als een hert dat bevroren in de koplampen

van een auto op de digital highway staart

fluorescent licht glijdt door duizend pixels, zwemt uit het kristal van mijn lcd-laptopscherm en de maan schijnt feller in de metaverse en er bestaat een universum waarin je de realiteit voorzichtig open kunt scheuren en er bestaat een universum waarin bijna alles binnen handbereik ligt en er bestaat een universum waarin je van bijna alles gered wordt

Merel van Slobbe